

PETŐCZ ANDRÁS

A párizsi lakásom

*Nem tudom, mit csináljak azzal
az aranyos kis párizsi lakásommal.*

*Hajnalonta újból és újból arra riadok,
hogy képtelen vagyok kifizetni
párizsi lakásom költségeit, úgymint
közös költség, víz- és csatornaátalány,
valamint fűtési hozzájárulás. Kellemetlen
tudni azt, úgy hajnalban, öt-hat óra tájt,
hogy ott van az a tök jó kis párizsi lakás,
és igazából nem tudok vele mit kezdeni.
Egyszerűen nincs kihasználva.
Intézkednem kellene párizsi lakásom
ügyében, bérbe kéne adni vagy mi,
nem is tudom, valami ingatlanközvetítő
kellene, aki végre kézbe veszi az ügyeket.
Persze, először is meg kellene mutatni
neki a párizsi lakást, és ekkor lennék
baromi bajban, mert úgy hirtelen
fogalmam sincs, merre is van az én
tök jó kis párizsi lakásom.
Egyszerűen elfeledtem, vagy mi.
Töprengék is rajta eleget, hajnalonként.
Egyébként ismerem jól párizsi lakásomat,
a múltkor is, amikor hajnalban felriadtam,
még pontosan láttam magam előtt,
olyan szimpátikus kis másfél szobás,
nagyon rendezett, és a ház, elég, ha csak
annyit mondok, hogy még futószőnyeg is van,
végigszalad a lépcsőn, csuda az egész,
minek ragozzam?, tökéletes. Csak hát,
hogy merre is van, arra nem tudok rájönni*

az istennek se. Pedig ahhoz, hogy intézkedni tudjak, először is meg kellene találnom végre az én aranyos kis párizsi lakásomat.

Előadás a repülésről

Mostanában már nem repülök.

*Régebben, bezzeg, könnyedén
a magasba emelkedtem, csak
a lábammal tettem egy apró mozdulatot,
tudod, elsősorban is a nagy lábujjammal
kellett egy határozott mozdulatot tennem,
mintegy ellökni magam a földtől, és
már szálltam is. Csak az első mozdulat
volt nehéz, de amint felemelkedtem,
a lebegés, egészen könnyedén ment
a lebegés, csak egy-egy apró mozdulat
néha, a csuklómmal vagy a láb-
fejemmel, és máris lebegtem tovább.
Hogy is mondjam? Mintha a derekamban,
vagy a hasamban lett volna valami, aminek
a révén mintegy játékosan ráfeküdtem
a levegőégre. Olyankor aztán szálltam
a magasban, néha elképesztő magasságokban.
Csak nagy néha kellett megpihennem.
Ha jöttek is utánam üldözőim, nyomomba
se értek. Szinte ki se fáradtam soha.
Csak egyszer-egyszer. És, ha verítékezve
tértem magamhoz szobám hűvösében,
akkor is tudtam, repülök majd újra,
csak a szemem kell lehunynom kicsit, és
a lábam ujjával ellöknöm magam az ágytól.
Akkor még természetesen tudtam
a repülést. Hittem a repülésben.*

*Valamikor így volt. De most vége.
Az utóbbi időben sohasem repülök.*